

גליון מוגדל
דברי חיזוק מהמשיפיים על ל"ג בעומר תשפ"א

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות במדבר - חג השבועות - נשא תשפ"א ♦ עלון מס': 65

השגחה שבועית

מה עושים כשנזרקים מגן עדן?

בליל שבת קודש ל"ד לעומר עמדת התפללתי. שבת קודש זה הרי זמן של הודאה להקב"ה, אבל הלב כבד. איך במצב כזה שוכחים מהכל ומודים להקב"ה על הכל. כשהגעתי למזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה, נזכרתי בדבר עצום ששמעתי פעם מאחד מגדולי הדור, שאמר:

כשאדם אומר מזמור שיר ליום השבת, שיתבונן מי אמר הראשון מזמור ליום השבת ובאיזה מצב הוא אמר את זה - אדם הראשון, שרק לפני כמה שעות ברא אותו הקב"ה במו ידיו, ברא לו אשה, והכניסו לגן עדן. מלאכים עומדים לפניו, מסננים לו יין וצולין לו בשר. במבט אחד הוא רואה את כל העולם. הוא היה גבוה ממש, עד לשמיים.

שעתיים לפני שבת הקב"ה מצוה אותו על מצווה אחת, ומיד לאחר שעה עבר על המצווה הזאת. בשעה האחרונה של היום, ממש לפני השקיעה, בא הקב"ה ושם עליו את ידיו. הוא ממעט אותו, ואדם כבר לא רואה מסוף העולם ועד סופו, והוא מחוץ לגן עדן. רק שלוש שעות היה שם.

מעכשיו, בגלל הדבר הזה נקנסה מיתה על כל העולם כולו. כולם צריכים לעמול על פרנסה, ועל האשה נגזר "בעצב תלדי בנים".

מיד כשיצא מגן עדן הגיעה שבת קודש. לכאורה אדם הראשון היה צריך להיות מדוכא ושובר. הוא הרי יכול להיות בגן עדן, עם כל המלאכים, ופתאום הוא נמצא בחוץ, עם הגזירות הקשות שניחתו עליו ועל צאצאיו לדורי דורות. אבל לא. כתוב במדרש, שכיון שראה אדם הראשון את השבת פתח את פיו בשבח של הקודש ברוך הוא ואמר: "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה" ולומר לשמך עליון. באותה שעה ירדו מלאכי השרת כתות כתות מן השמים ואמרו טוב להודות, וכן השמים, מקצתן היו אווזים בידיהם כנורות ועוגבות ומקצתן היו בידיהם נבלים ומצלתים וכל כלי שיר ומנגנים לפניו בשיר, שנאמר ולומר לשמך עליון.

ככה גם אנחנו, כשנכנסת שבת קודש צריך להיזכר באדם הראשון. לכאורה, אדם הראשון היה אמור להרגיש הרבה הרבה יותר מדוכדך ומדוכא, אבל לא, כשהגיעה שבת שכח כל מה שהיה, כאילו כל מלאכתו עשויה, הכל מתוקן, הכל טוב.

הוארט הזה נתן לי את הכח להיכנס לשבת קודש ולומר לשמו עליון.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

אלפי דינרי זהב - בו ביום

הקודש שעושות הנשים בהכנות לשבתות ולמועדים הן היו יכולות להביא את המשיח. אלא מה? מארובות הבתים עולה עשן של כעס והוא מקלקל. הזכורך, הלחץ, התלונות והטענות, הם אלה שמקלקלים את השמחה ומעכבים את ההשפעה העצומה.

ומרובה מזה טובה, לעומת זאת, נשים הצדקניות שידועות איך לגשת לעבודות הבית. איך לעמוד ליד הסיירים ולדבר עם רבוננו של עולם דברים מתוקים שיעשו לו נחת. להודות לו על כל הטובה, להודות על כך שהן זוכות לקיים מצוות לכבוד שבת קודש ויום טוב, ולכבוד בני המשפחה שיכבדו את הבורא יתברך בכל לב ולכבוד האורחים. אה! איזו נחת יש להשי"ת מבית זה ואשרי חלקם.

יש מצוות בדבורים ויש מצוות באיברים, וכל מצוה ומצוה עושה שמחה לבית, שרק מלחשוב על כך אפשר לצאת בריקה. הקדושת לוי מברדיטשוב אומר (פורים קדושה ג), שהענין הזה שייך לכל אחד. כאן זאת לא חכמה להיות עניו ולומר, מי אני, מה אני ומה חיי, מה זה כבר משנה אם אני עושה מצוה. יש לי תיקים בחיי עם מלא פרשיות שאין להן סוף, אז אל תגזימו... אני איש פשוט, בלי השגות, עושה כאן ושם מצווה... אפשר לחשוב... הקדושת לוי, שנקרא סגורן של ישראל, מכריז בקול רעש גדול שאין כאן ענוה ושפלות ברך אלא אפיקורסות. כל אחד צריך לדעת שהוא בן יחיד אצל הבורא יתברך, והוא מחכה לו ומתגעגע אליו ושמה בו ובמצוותיו שמחה שאין לשער ואין לתאר!

לשם שיש דברים וזבח נזבח (זבחים ב:) ומהם ריח "ניחוח". מפרש רש"י **לשם הנחת רוח להקב"ה, שאמר ונעשה רצונו**. מצוות עבדו את ה' בשמחה לא נאמרה עבור המלאכים אלא עבור בני אדם שחיים עם לבוש גשמי, אוכלים וישנים, ובקיום המצוות בשמחה זוכים לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים. ויהי רצון שנזכה לעשות רצונו בשמחה ובטוב לבב, אמן.

(מתוך שיעור 197 בשער הבטחון)

הרבה לפני שאנחנו מדברים על השכר בעולם הבא, כדאי לנו להעמיק באושר הגדול בעולם הזה. בעל החרדים מזמן האר"י הקדוש, כותב בשער האותיות, איזו שמחה גדולה צריכה להיות ליהודי כשהוא מקיים מצוה, כי כל מצוה ומצוה שיהודי מקיים עושה שמחה גדולה ועצומה למעלה. כל מצוה היא מתנה לה, וככל שהיהודי שמח יותר במצוה שהוא מקיים, כך המתנה שהוא שולח למעלה יותר גדולה.

מי לנו גדול כהאר"י הקדוש רבן של לומדי תורת הנסתר, שהגיע למעלות רמות ונשגבות. שגילה את סודו לתלמידו רבי חיים ויטאל, שכל מה שהוא זכה להשיג הוא בזכות השמחה, שהיה שמו לאין תכלית בכל מצוה ומצוה. האר"י הקדוש אומר, שלא נחשוב שהמצוה היא איזו משא כבד וקשה שצריך להתפטר ממנו, לגמור ולהיות אחרי זה. להיפך, שכל יהודי ירגיש שיש לו זכות עצומה לעמוד עכשיו ברגע זה ולעבוד את השם. יש מצוות מיוחדות פעם בשנה, פעם בחודש או פעם בשבוע, ויש מצוות שמזדמנות כל יום, וכל מצוה היא זכות עצומה ואדירה, עד שכשאתה זוכה לזה, תדע לך שהתעשרת עושר רב, וכלשונו הקדוש 'בו ביום תרויח אלף אלפי דינרי זהב! מקיום מצוות אתה נהיה מיליונר! מרויח מיליונים בזה אחר זה.

ככל שהרגשה של העשירות מהמצוות תהיה יותר מוחשית, ככה יגדלו גם השמחה וטוב הלבב בעשיית המצוות, וככה גם תשרה על היהודי השמח רוח הקודש לפי השגותיו. רוח הקודש במונח זה, היא היכולת להתרומם, להתעלות, להשיג מה בידיעת הבורא יתברך. זאת מתנה כל כך גדולה, שמשנה את כל החיים לטובה ולברכה.

בספר אור הגנוז כתוב פירוש נפלא מהרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב ז"ע **"עבדו את ה'"**, במה תעבדו את ה' **בשמחה!** השמחה היא עבודה בפני עצמה. הרה"ק רבי מיכל מזלוטשוב ז"ע אמר שאכן כך מפרשים את הפסוק בשמים.

השמחה שבעבודת ה' יכולה לפעול גדולות ונצורות. צדיקים אמרו שעל ידי עבודת

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשומעו בשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה)

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 1-605-31-31-719 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבליה 038-084-428
מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית
אידיש. עברית. אנגלית.

לאם ולילד שלום

בשנת תשע"ח נסעו משפחת ג' למירון. הם הודו לשם על שלושת הילדים שנתברכו בהם, והתפללו שיזכו לעוד ילדים. ילדם השלישי כבר בן חמש שנים והם ציפו לישועת השם. כסגולה הם הבטיחו כי הבן הבא אשר ייוולד להם יקרא שמו בישראל 'שמעון', לזכר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. שנתיים נוספות חלפו, ועדין לא נושעו. אחותו של הרב ג' עמדה להינשא, וימיים לפני החתונה התקשרה אליה גברת ג' וביקשה להזכיר את שמה לתפילה, להיפקד בזרע של קיימא. הכלה שמעה את הבקשה והבטיחה להתפלל מכל הלב, "אבל", היא הוסיפה. "יש לי משהו לומר לך, אולי עכשיו הזמן להגיד את זה, את מוכנה לשמוע?"

גברת ג' הרגישה שהכלה רוצה לומר משהו משמעותי וטעון. "אני מוכנה", היא אמרה. "אני זוכרת שלפני שבע שנים סיפרת שהיית עם בת דודה שלנו, גברת ש', בבית החלמה 'אם וילד' בבני ברק, והיה איזה מאורע לא נעים שם עם אשה שהייתה אמורה להיות איתה בחדר. יכול להיות שצריך לבקש ממנה מחילה?"

גברת ג' תפסה את הראש. מי יודע? אולי גיסתה צודקת. ברגע אחד עלתה התמונה מול עיניה. הנה היא אמא מאושרת נכנסת לבית החלמה ומקבלת חדר. באותו יום מגיעה לבית החלמה גם בת הדודה - גברת ש', והן כל כך נרגשות ומתפעלות מההשגחה העליונה. "נהיה יחד בחדר בעזרת השם וכל החלמה תהפוך לחוויה".

גברת ש' התעלמה מהעובדה שבבית חולים פגשה את גברת ו', והן סיכמו שבבית החלמה הן תשהינה יחד באותו חדר. כאשר ביקשה להיות יחד עם גברת ג', אמרו לה בקבלה שהיא כבר רשומה יחד עם גברת ו', שביקשה להיות יחד איתה בחדר.

"נכון שדיברנו על זה", אמרה גברת ש', "אבל אז לא ידעתי שאני אפגוש כאן את בת הדודה שלי. אני רוצה להיות איתה".

כשגברת ו' ניגשה לקבלה וביקשה להצטרף לחדר של גברת ש', הציעה הפקידה להכניס את שלושתן יחד לחדר אחד, אך גברת ג' לא הסכימה. עם כל החשיבות של השהייה יחד, היא בכל זאת הגיעה כדי להחלים, ושלוש בחדר זה הרבה מדי.

בסופו של דבר גברת ג' וגברת ש' קיבלו חדר אחד, וגברת ו' נשלחה לחדר אחר. הרגשת הדחיה כאבה לה. זה היה חשוב לה מאד. כבר כמה ימים קיוותה שיהיה לה נעים פה, ובסוף נדחתה בבושות, והתייחסו אליה ככלי אין חפץ בו.

"אני חושבת", אמרה הכלה לגברת ג', "שהסיפור הזה קשור לענין, כי גם בגברת ש' נתקיים הכתוב "ותעמוד מלדת" מאז. יש לה שני ילדים וזהו".

אחרי רגע של דממה אמרה גברת ג': "תודה לך. תודה שהזכרת לי, בס"ד אנחנו ניקח את הדברים לתשומת לבנו".

ל"ג בעומר תשפ"א

מתוך שיעורי המשפיעים שליט"א שפורסמו בקו השגחה פרטית

- סדר השיעורים לפי א-1 -

הרה"צ ר' יצחק משה ארלנגר שליט"א

אין לנו שום השגה

'הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים... על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה'...' באוזני כל אחד מהדהד הניגון המיוחד של המילים הללו מתוך תפילת ראש השנה. הקב"ה קורא לנו: בני אהובי! מחמדי! הקב"ה משתעשע איתנו באהבה ובחמלה בלי סוף וקורא לנו ילד שעשועים. נפשי יוצאת אליכם בני היקרים מאהבתי אליכם!

עלינו להחזיר לקב"ה אהבה תחת אהבתו! מספר בעל חובת הלבבות: (שער אהבה פרק י) מעשה בחסיד שהיה חסר כל, בלי מזון לפיו ובלי בגדים לגופו. קרא החסיד ואמר: אלוקי! הכאבתי ועירום הינחתי! אפילו אם תשרפני באש - לא אוסיף אלא אהבה אותך! רבונו של עולם לא אפסיק לאהוב אותך! אין לנו שום השגה בדרכי ה' יתברך - זהו היסוד הראשון באמונה. 'כי לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי'.

העיקר הוא הביטול לרבונו של עולם - אבינו שבשמים, אתה יודע היטב מה הינך עושה, ולנו אין שום השגה.

מובא בספרי החסידות יסוד גדול: כתוב בתהילים 'כל האדם כוזב' - כל שכלו של אדם ומחשבותיו המה שקר, שכל אנושי דל ומוגבל. כל זמן שאדם חושב את מחשבותיו שלו - אין זו מחשבת הבורא. וגם אם ינסה בשכלו להבין כיצד כל דרכי ה' הם לטובה - הרי זו גם כן מחשבת אדם בלבד, ואין בה שום דבקות לבורא כלל.

רק כאשר האדם מכריז ואומר בפה מלא: איני יודע כלום! איני מבין כלום! ואיני רוצה להבין! - רק אז הרי הוא זוכה להידבק אל הבורא. שהרי 'לא מחשבותי מחשבותיכם'.

זהו אחד מיסודות היהדות: אין לי הבנה והשגה ברבונו של עולם, ואין לי קושיות על הבורא כלל וכלל.

לאף אחד מאיתנו אין קצה השגה במעשה הנורא אשר אירע. רבים שואלים למה ומדוע קרה כל זה. צריך פשוט לדפוק על השולחן ולהכריז בקול: רבותי, הבה נלמד הלכות אמונה. אמונה פשוטה השגורה בפי כל נער ותינוק. אנחנו מאמינים שהכול מאת הבורא לטובה, ואין לנו שמץ הבנה בדרכי!

יסוד היסודות של יהודי - להידבק אל רבש"ע בתכלית בלי שום חציצה. ומהי החציצה? השכל האנושי!

רק דבקות מתוך תמימות אמתית: רבש"ע מה עוד אוכל לעשות למענך, איך אוכל עוד להתקרב אליך יותר ויותר ולעשות רצונך.

לא לתלות בשום דבר, לא בעוונות ולא בפשעים. אכן, מובא ברמב"ם שמי שאינו שב בתשובה הריהו אכזר, ולכן וודאי שצריך לשוב בתשובה שלימה ולתקן כל דבר שטעון תיקון, אולם עיקר העבודה היא לפשפש היטב במעשיו ולחזק את האמונה התמימה והפשוטה בליבו וכך להתקרב אל ה' ולעשות רצונו.

יהי רצון שנזכה לראות בנחמתנו במהרה אמן.

הרה"צ ר' נפתלי ארלנגר שליט"א

השלוחים של כלל ישראל

האסון הוא אסון בקנה מידה בלתי נתפס, אין לנו כלים להבין זאת, שדבר כזה אירע בזמן כה קדוש ובמקום כה קדוש, כשהמלך במסיבו, הילולת קודש הקדשים רשבי. בעיצומה של השמחה הגדולה בעולם, בה מתאחדים בריקוד ובמחול כל כלל ישראל.

הקב"ה דיבר אלינו במקום היחיד שאפשר לפגוש את כל עם ישראל בשעה אחת, במירון בל"ג בעומר. שם הקב"ה דיבר איתנו באופן קצר ומתמצת. כי הלוא כל בר ישראל עולה למירון ומרגיש הכי קרוב ומחובר לקב"ה.

כאשר ביתו של הדברי חיים מצאנו צוק"ל נפטרה ל"ע, היה מאוד שבור והיה קשה לו ללכת להתפלל באנפין נהירין ובשמחה וחזוונתא, עד שהתיישב בדעתו ואמר: "שבטך ומשענתך המה ינחמוני" - אדם הולך ברחוב וחוטף מכה הגונה בגבו, ברגע הראשון הוא יכעס ויקצוף, מי זה מכה אותי? אולם כשיסתובב ויראה שזהו חברו הקרוב, שלא התראה עימו שנים, ומפני התרגשותו הרבה מהמפגש, טפח לו כך בחוזקה על השכם - בוודאי יעלם כל הכעס והחרון, ומיד יתחיל בשיחה ידידותית.

סיים הרבי מצאנו: שבטך - אתה, אבא שבשמיים המכה אותי! אתה הלוא ידידי ואוהבי! ובכך התנחם הרבי מאבלו.

עלינו להסתכל על אשר התרחש כעל פעולה אלוקית, פעולה של אבינו אב הרחמן, של אהבה אין קץ. כל המהות של הציון של התנא ר' שמעון, מקום קדוש להתרומם ולהתעורר, הוא לגלות את הקשר הנצחי בין הקב"ה לעם ישראל. לכן חובה עלינו להשריש בתוכנו היטב שהכל רק אהבה ורחמים של הקב"ה.

מה שאירע היה בצורה נעלמת וגנוחה. וודאי שהנשמות הטהורות הללו זכו בזכייה גדולה. הם נסעו לכבוד התנא, הם היו חלק מההילולא הגדולה של רשב"י, הגיעו לכבוד הרשב"י, וזכו להיפטר בליל שישי, זמן קצר לאחר הרגעים

כמה ימים אחרי החתונה יצאו גברת ג' וגברת ש' למסע חיפושים. השתיים ניסו לעלות על עקבותיה של גברת ו', אך הן לא זכרו את שמה, מלבד זה ששמה התחיל באות ו'. כשביקשו לברר פרטים בבית החלמה, בדקו יגעו ולא מצאו, ואמרו להם "זה סיפור מלפני שבע שנים. השמות של הנשים שהיו פה כבר נמחקו מאז".

השתיים לא ויתרו. הן המשיכו הלאה לחפש, נזכרו בעוד פרטים מזהים נוספים, ואחרי חיפוש מיגע, מצאו סוף סוף את מספר הטלפון של גברת ו'. ברוך השם, התקשרו אליה בשיחת ועידה. גברת ו' נזכרה מיד במה שהיה. נראה שהכאב אותו חשה אז, חזק מספיק כדי להשאיר את רישומו שבע שנים אחר כך. בעלה הצדיק שמע את השיחה מהצד, וביקש ממנה לומר בפה מלא שאין לה שום קפידא עליהן. היא סלחה ומחלה וברכה אותן בכל ליבה שתיושענה במהרה אמן.

אכן. הישועה הגיעה מיד. ביום י"ח ניסן, בשנה זו, חודש ימים לפני ל"ג בעומר, זכה הרב ג' לקיים את הבטחתו לרבי שמעון בר יוחאי. ברוב עם ובהתרגשות רבה ענה בעת הברית 'קיים את הילד הזה לאביו ולאמו ויקרא שמו בישראל 'שמעון'. וכשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה, לחופה ולמעשים טובים ונאמר אמן.

יומיים לאחר מכן, בכ' ניסן, בשעה שהרב ג' ערך סעודה לכבוד 'השלישי למליה' הגיעה הבשורה הטובה מבת הדודה. גברת ש' ילדה בת! מזל טוב! אצל משפחת ש' השמחה היתה כפולה, מאחר שבאותו זמן נתבשרו בבשורה טובה על ישועה גדולה משמים שנושעו בה באותם ימים.

(מתוך שיעור 202 בשער הבטחון)

בעל נפלאות - בורא רפואות

קרוב לעשרים שנה אני סובל מהתקפים חריפים של מיגרנה. בתקופה הקשה ההתקפים היו בתדירות של פעם בשבוע. כל התקף כזה השבית אותי לקרוב לשלושה ימים. לא יכולתי לעבוד ברציפות בשום עבודה, לא להתחייב לשום דבר, לא להבטיח הבטחות ולתכנן תוכניות. חייתי על זמן שאול בחרדה מתמדת מפני ההתקפה הבאה, וזו אכן באה ומיררה את חיי.

כך עד שהקב"ה זימן לי את האנשים המתאימים שהמליצו לקחת תוסף תזונה אומגה 3 באופן קבוע במינון מסוים. ברוך ה', מאז שהתחלתי לקחת את התוסף באופן קבוע ההתקפים נעלמו! חזרתי לחיות חיים נורמליים כאחד האדם, אולם במקרה שבו לא לקחתי את התוסף, כמו באותו שבוע שהבקבוק נגמר ועדיין לא קניתי חדש, הרי שבשבוע שלאחר מכן הרגשתי היטב את התוצאות, והמיגרנה הגיעה לביקור בלתי נעים כלל.

לכן תוכלו להבין כמה חששתי מחג הפסח. אין להשיג תוסף אומגה 3 כשר לפסח, ומה אעשה בשבוע זה? האם נגזר עלי לחלות בשבוע שלאחר מכן בלי יכולת

הנעלים בהם השתפכו כל הקהל יחדיו וקיבלו קבלת עול מלכות שמים בהתעוררות נפלאה וברגשי קודש, מתוך אמונה ושמחה.

אין ספק שהם נבחרו לתקן את נשמות ישראל, וזכו להיות שלוחיהם של עם ישראל כולו. אין אתנו יודע עד מה, אין לנו את העיניים לראות כמה עניינים של גלגולים קודמים ותיקונים שונים שהיו נצרכים לתקן את הבריאה. אין לנו לדעת כמה קטרוגים נחסכו מעם ישראל ומהעולם.

אין ספק שאם היינו רואים זאת בחוש ובבירור היינו מודים לקב"ה, אולם ברור לנו כשמש ואנו יודעים בוודאות שחייב אדם לומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', ולהאמין בכל לב שהכל רק לטובה. בפרט ביום כה גדול כלי"ג בעומר, בו נמתקים כל הדינים לטובה, ובהילולא של מי שיכול לפטור את העולם כולו מן הדין. אנו משוררים על רשב"י 'ביטל כמה גזירות'. בזהר הק' מובא שמסר את נפשו ודאג לגלות את פנימיות התורה כדי לעורר רחמים רבים על כל עם ישראל.

כל מה שאירע זהו חלק מהרחמים של הקב"ה, ואע"פ שהיה בדרך של הסתרה, ובצורה מאוד כואבת, אנו בטוחים שזה לטב עביד! הכל לטובה! מסופר על ר' עקיבא שפעם אחת כשהיה בדרך קרו לו כמה דברים קשים. הגר כבה לו וכן הלאה. הכל חסדים מרובים. ה' יתברך הרחום חישב היטב את כל הפרטים לכדי מהלך נפלא לטובת הנשמות הקדושות ולטובת כלל ישראל כולו.

הלאו אין אחד שאינו חש בצער הגדול וכולם מרגישים איזו שייכות למעשה. היה כאן עניין עמוק ונשגב שהשפיע לטובה על כל כלל ישראל. חלילה לנו מלדבר דיבורים מצערים ודיבורים של הסתרה, חלילה לנו לחפש אשמים, אמירות של מקרה ולבושים. נזכור שוב ושוב: הכל היה מידו ממש, ולטובה. שכך נזכה כל ימי חיינו לחיות עם ידיעה ברורה זו, מתוך אמונה אמיתית ובטחון חזק.

הרה"צ ר' אברהם אלימלך בידרמן שליט"א

במקום שהווילון מכוסה - שם נמצא המלך

בתפילת הזכרת נשמות שנהרגו על קידוש השם הנאמרת מידי שבת אנו אומרים 'אב הרחמים שוכן מרומים', כך גם בתפילת א-ל מלא רחמים. גם כאן הנוסח 'שוכן מרומים'. ה' הוא מלא רחמים, כאן בעולם הזה לא תמיד זוכים לראות זאת, אבל במרומים גלוי וידוע כי הוא תכלית הטוב והרחמים.

כשנוסעים ברכב רגיל לא רואים יותר מאשר את פיסת הדרך הקצרה למול העיניים, ואילו כאשר ממריאים במטוס ניתן להבחין מלמעלה במרחבים הגדולים והאין סופיים. אנחנו לא מבינים כלום. רק מאמינים בלב שלם. מאמינים שכל זה התרחש אצל רבי שמעון בר יוחאי, המקום הכי טוב שיש לעם ישראל.

הרבי מאלכסנדר, בעל העקדת יצחק, מספר דקות יצחק, לפני שנהרג על קידוש ה' במחנה אושוויץ אמר: כתוב בתהילים 'להגיד בבוקר חסדיך ואמונתך בלילות', מדוע לא כתוב 'אמונתנו בלשון רבים? אלא שבזמנים קשים הנקראים 'לילות' אזי הקב"ה מאמין ביהודי שיעמוד בניסיון. לקב"ה יש אמונה ביהודי! לכן כתוב 'אמונתך בלילות'.

הקב"ה קרא השנה בליל ל"ג בעומר: אני מאמין בבני אהובי שיחזיקו מעמד ויאמינו בי! בכאלו זמנים קשים, הקב"ה בכבודו ובעצמו, כביכול קורא: אני מאמין באמונה שלמה בבני אהובי!

עלינו להבין שני דברים: הכל נעשה מאת ה', והכל רק לטובה. כשאדם מושיט יד לחברו, ברגע שירגיש את ידו כואבת - אז זהו סימן שהלה תפס והחזיק ידו באחוזה ובאהבה!

הצדיק ממילשטט היה בילדותו ילד פלא מלא בחכמה ותבונה. המלך שמע על חוכמתו הגדולה של נער הפלאים וזימן אותו אל ביתו כדי לבחון את חכמת הילד. הוא ציפה על כל המשרתים לעזוב את הארמון, כאשר הילד נשאר לבדו מוחבא באחד החדרים. עתה היה על הילד לאתר את המלך. והנה, תוך רגעים ספורים מצא הילד את החדר. שאלו המלך, כיצד זה הצלחת למצוא אותי כל כך מהרה? השיב הילד, ראיתי שבכל חדרי הארמון אין וילונות, רק בחדר הזה יש. מיד הבנת, שהיכן שקיים הכיסוי - שם מתחבא המלך!

כשהווילונות סגורים - שם נמצא מלך מלכי המלכים, ושם הוא מחכה לנו. מסופר במדרש שכשנהרגו עשרה הרוגי מלכות צעקו מלאכי השרת 'גיוואלד!' הו תורה זו שכרה? מיד ענה הקב"ה, אם ימשיכו בדבריהם אחריב את העולם לתוהו ובוהו. מפרש בעל הלשם הקדוש: הקב"ה לא איים על המלאכים, אלא כך אמר: העולם כולו היה צריך להיחרב, אלא שמצאתי פתרון לכך ואלה הם עשרת ההרוגים הקדושים שזכותם הגנה וכיפרה על העולם כולו!

הלבבות שבורים ורצוצים, אבל עלינו לזכור שה' יתברך מדבר אלינו, רוצה מאיתנו משהו, שנתעורר. עלינו להבין מה זה עשה אלוקים לנו. להתחזק בכל מה שדרוש תיקון ולקבל על עצמנו קבלות טובות.

הרה"ג ר' דוד לוי שליט"א נשיא מרכז פלא יועץ

ראשית כל - רוגע

אדם מעד ונפל ברחוב, והוא שוכב שרוע על הארץ. הוא אינו רוצה לקום בטענה: הלא ה' עשה לי זאת, מדוע לי לקום?

הרי ברור לכל בר דעת שהנהגה זו אינה נכונה. כך גם בכל ייסורים שבאים על אדם, אסור בשום אופן לשקוע בצער ובכאב. יש עוד הרבה מה לעשות, ללמוד, להתפלל, לעזור בבית. צריך להפנים, אבל חלילה לא ליפול לדיכאון ולפאניקה.

כיצד ניתן להתגבר על הצער? יש כוח מיוחד שברא ה' בכל אדם, והוא כוח ההתעלמות. יש מושג בהלכות שבת שכאשר נכנסת השבת חובה על האדם להסיח את דעתו מכל עסקיו,

ולחשוב כאילו כל מלאכתו עשויה. להחליט בלב שהכול בסדר והכל תקין. צריך לדעת להזיז דברים בצידה. כל ריבוי השיחה, קריאת הנתונים והכתבות וכל העיסוק סביב האסון - אינם נובעים אלא מסקרנות גרידא. כמובן שצריך להשתתף ושיהיה איכפת, אבל לא כל המרבה לאכול את הלב הוא הצדיק. ישנם אנשים שיכולים בכוחות עצמם לדחות את הכאב מליבם. אחרים ישוחחו עם קרוביהם ומכריהם ויקיימו דאגה בלב איש ישיחנה, זאת מצווה גדולה להקשיב לזולת ולהרגיע. מי שחווה את האירוע יותר מקרוב, הנוכחים שם, או קרובי הנפגעים, יצטרכו לשוחח על הנושא הרבה, בכדי לעבד את הדברים. ישנם גם כאלו שבשביל להרגיע את נפשם מהטראומה הנוראה אשר חוו או ראו, צריכים ללכת לרופא משפחה או איש מקצוע, שירשום להם תרופה להרגעה. גם זה בסדר גמור, וכך צריך לעשות.

כמובן שבמקרים של דכאון וחרדה קשה צריך לפנות לגורם טיפולי מקצועי. הכאב והצער הם כמו כווייה - אם לא עוצרים אותם הם מעמיקים וחדרים יותר ויותר. אסור להישאר עם הכאב, חובה להרגיע את הנפש. ישנם יהודים יראי שמים אשר רוצים לחוות ולהשתתף בצערם של ישראל ולהתעורר. אכן, אסור לנו לברוח מן הכאב הטבעי שמתעורר, שהרי זהו רצון ה', שנתעורר, אבל עלינו לדעת שהכאב צריך להיות 'כאב טבעי' ותו לא. אדם שאיכפת לו יותר זמן מהאסון אינו נהיה יותר צדיק בכך. יש עוד תפקידים חוץ מלאכול את הלב. יש משפחה. יש תורה ותפילה. ולגבי ילדינו היקרים שבוודאי כבר קלטו ושמעו בעצמם אי אלו פרטים. אין טעם שלא לשוחח עימם בנושא. אבל צריך להזהר שלא להיכנס עימם בשום אופן לפרטים והתיאורים הקשים. אלו יכולים לפתח אצלם פחד ופאניקה, פי כמה ממבוגרים. הרגע של הילדים תלוי רק במה שהם רואים סביבם, ובפרט את ההורים. משפט סתמי כמו 'תהיה רגוע' אינו מועיל כלל וכלל. רק אם ישרדו להם רוגע ובטחון, כמו למשל, שהאמא תאמר: 'ילדים יקרים, היה אסון נורא, אבל עכשיו אנחנו הולכים לאכול...' יהי רצון שנוזה לבטוח בה' ולהיות שלווים ורגועים, ונראה במהרה בבניין בית המקדש.

הרה"ג ר' שלמה מילר שליט"א

זה רק חסד ורק רחמים

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. שום דבר לא בטעות, שום דבר לא במקרה, זה לא משהו שיצא מכלל שליטה. הכל בדיק לפי התוכנית של בית דין של מעלה. זה מה שהקב"ה ראה לנכון. אמונם אנחנו לא מבזים, אבל הכל בהשגחה פרטית גמורה. מה יהיה באסון, איך יתרחש, מה יהיה, מי יהיה.

סיפר לי פעם הרב משה איינהורן, מנהל סמינר בירושלים, ששאל את אביו שהיה ניצול שואה ואיבד במלחמה הנוראה כמעט את כל משפחתו: אבא, איך החזקת מעמד? ענה האב: בכל הזמן, גם כאשר ראיתי דברים נוראיים וקשים מנשוא -ראיתי את הקב"ה! לא הבנתי דבר, למה כל זה קורה ומדוע, אבל ידעתי היטב ללא כל ספק שהכל תחת שליטה! האב סיפר סיפור נורא ביותר. היה זה חברו הקרוב ששהה אתו יחד באושוויץ. איכשהוא, בזכות התפקיד אותו נשא במחנה, נודע על רכבת גדולה העתידה לבוא הנה, ובה המוני יהודים שישלחו אל תאי הגזים, ביניהם נמצאת לא אחרת מאשר ביתו! היהודי אור עוז ורגע לפני שנבעלו תאי הגזים ניגש אל הקצין הנאצי האחראי וביקש ממנו שיואל להוציא את ביתו החוצה. משום מה הנאצי הסכים ופתח את הדלת וקרא לבת לצאת החוצה. חצי דקה עוברת והבת לא יוצאת, כנראה משום שלא שמעה. והנה נשמע קולה של אישה שהעמידה פנים כאילו היא הבת הנקראת לצאת, כשהיא קוראת: 'כן אבא הנה אני'. היהודי התעשת, ובחוכמתו השכיל להבין שלפחות יציל מישהו אחרת ומיד אמר לה: 'או הנה ביתי היקרה'. האישה ניצלה, הגיעה לארץ הקודש וזכתה להקים משפחה מפוארת.

סיים סיפור של הרב איינהורן; גם בתוך תאי הגזים, לאחר שהדלת כבר נעולה, הוציא הקב"ה את מי שראה לנכון להוציא! ולא כפי שהאדם תיכנן! אז, כמו פעמים רבות אין ספור - ראיתי את השי"ת!

חובה עלינו לדעת, למרות כל הכאב והצער הנורא והאי-דבר לא יצא משליטה. הכל היה מכון.

סיפר הגאון ר' בן ציון פלדמן: בבחרותו הכיר משפחה שהתייעצה רבות עם החזון איש. כאשר התחילו להגיע הידיעות על השואה, העיתונות הייתה מלאה בתיאורים מזעזעים. אם המשפחה קראה את הכל והתמלאה חרדה עצומה. הלוא כמעט כל בני משפחתה נותרו באירופה. מיד נסעה אל ביתו של החזון איש, ושם החלה להקריא את הזוועה המתחוללת עד שפרצה בבכי. בכתה ולא נרגעה.

החזון איש ישב ושתק, הקשיב ושמע עד עומק ליבו, כאשר היא ממשיכה לבכות ולתאר תיאורים במשך שעה ארוכה, בוכה ומספרת. כעבור זמן, משנרגעה קמעא אמר החזון איש: תדעי נא כי הכמות המקסימלית של רחמים וחסד בעולם - היא רק אצל הקב"ה. הכל בא מהמקום של חסד ורחמים בלבד.

דאס איז חסד! און דאס איז רחמים! - זה רק חסד ורק רחמים!

האשה חזרה מבני ברק ואמרה: כבר יש בידי תשובה לכל שאלותיי ופחדיי. עבור שנים, אחיה של האשה נפל למשכב. היה לו בית מלאי ילדים קטנים והטיסו אותו לחו"ל לניתוח. למרבה הצער הניתוח לא הצליח, ושלחו אותו חזרה בארון מתים... כשהוציאו את הארון מהמטוס על אדמת ארץ הקודש, עמדה אחותו וחזרה וקראה כמה פעמים בקול גדול: דאס איז חסד ורק רחמים! דאס איז חסד ורק רחמים!

המשיל החפץ חיים משל: יהודי עבר ליד בית והבחיץ באישה בוכה. לאחר זמן ראה שהיא חותכת בצל ומיד הבין שיהיה כאן אוכל טעים. המשיך ללכת וראה כמה נשים בוכות, הביט וראה שהן חותכות בצל, וגם אז הבין שכנראה עומדת להתקיים כאן בר מצוה. לאחר שהמשיך ללכת ראה

להתגונן? אמרתי לעצמי, לא. הקב"ה עושה הכל, הוא ברא רפואות והוא ציוה על השבתת שאור בפסח. הוא הוביל אותי למסקנה שעלי לקחת את התוסף במשך כל השנה, זאת ההשתדלות שלי למען הבריאות, ועבורי זאת מצוה לקחת את התוסף שמאפשר לי לעבוד את הבורא יתברך, אולם עכשיו, בפסח יש לי מצוה אחרת, שלא לקחת את התוסף אומגה 3. מצות איסור אכילת חמץ. התפללתי לה' בכל לבי, ואמרתי כי אני מקבל עלי את מצות הפסח ונמנע מלקיחת התרופה במצוותו. אמרתי תהלים ובקשתי, אנא ה', שהמחסור בתוסף לא ישפיע עלי ולא יזיק לי.

כך אני מבקש כל שנה לפני פסח ואומר תהלים על הענין הזה, וראה זה פלא, אף פעם לא קרה שחליתי במיגרנה אחרי פסח! גם אם במשך השנה לא לקחתי את התוסף משום מה והמיגרנה תקפה, הרי שבפסח ובתקופה שלאחריו תמיד העניינים מתנהלים למישרין, ב"ה. ראו כוחה של מצוה וכוחה של תפילה. (בסחון היומי ב-5 דקות, יום שישי פרשת שמייני תשפ"א, מס' 146)

עגלה של אמונה

הסיפור שלי יכול היה לקרות רק אחרי ששמעתי למעלה ממאתיים שיעורים מר' דוד קלצקין שיחי, שיעורים נפלאים שכל אחד מהם הוא מערכה של אמונה ובטחון בפני עצמה. ערב שבת קודש תזריע מצורע. בידי שלושת אלפים חולה. אלף אחד צריך להגיע לגמ"ח א' ואלפיים לגמ"ח ב'. ביקשתי מבני בן האחת עשרה שילך ויחזיר את הכסף לכתובות המתאימות. ציידתי אותו בארנק שניתן לתלות על הצוואר, וכיון שזה היה ביום שישי, ויש הרבה עבודה בבית, הוא לקח איתו גם את שני הקטנים שלנו בעגלת תאומים.

הכתובת של הגמ"ח השני נמצאת במרחק כעשרים דקות מביתי. כיון שהיה יום חם והוא גם היה אמור לעבור ליד ביתה של סבתא, הצעתי לו שיכנס אליה בדרך, ינוח מעט וישתה, הוא והקטנים.

הוא יצא נכון למשימה. אחרי חצי שעה התקשרה אלינו הסבתא. היא מספרת שהילד נמצא אצלה עם הקטנים, בוכה מאד. מה קרה? הוא החליט להכנס אליה באמצע הדרך, והשאיר את עגלת התאומים מחוץ לבנין, ליד פחי הזבל. כאשר ביקש להמשיך בדרך, גילה שהעגלה פשוט נעלמה!!! הוא ניסה לחפש את העגלה בכניסה לבנין ובכניסות הסמוכות, אבל לעגלה לא היה זכר. לגבי הכסף, חשבתי שהוא בארנק, אך למעשה הוא הכניס את השטרות לתוך כיס בד שתפור על העגלה. נעלמה העגלה שהיא יקרה כשלעצמה, ואיתה הכסף שאמור לחזור היום לגמ"ח.

אמרתי לסבתא שתשלח את הילד חזרה הביתה וה' יעזור.

אני לא יכול לומר שלא עלה בי שום רגש של כעס או לחץ, אבל השיעורים ששמעתי עד היום פעלו את פעולתם, ותוך כמה דקות תפסתי את עצמי. אמרתי, הכל לטובה! מה שהשם עושה זה הכי טוב! מה יש לי לבוא בטענות לילד, שבסך הכל השתדל לעשות מה שהורו לו? הקב"ה כיוון את כל מה שקרה, ואם ירצה נמצא את הכסף, ואם לא, הרי גם זה רצון השם. את הדברים האלה אמרתי בקול, וכל בני הבית התחילו לומר כל מיני דברים של אמונה ובטחון. אחד אמר שיכול להיות שעם הצער הזה נחסך לנו צער יותר גדול.

הוריתי לילדים לא לצעוק על הילד אלא לקבלו יפה

כאילו עשה את המוטל עליו בשלמות. הוא בוודאי יצטרך להתאושש ממה שעבר עליו וכדאי לתת לו משהו לשתות ולאכול. כשהוא הגיע הביתה הוא ממש חיכה שיאשטוף אותו. כשהגיע הוא הסתכל עלי במין מבט מזוהר, כאילו נפלתי מהירח. הוא לא ידע אם לצחוק או לבכות מרוב הלם. איך זה שאבא נינח ואפילו שמח. הסברתי לו שיש לנו עכשיו מבחן בבטחון, וכל מה שה' עושה הוא טוב, ויפה מאד שהוא השתדל ועשה את שליחותו.

בינתיים חשבנו על רעיונות, איך בכל זאת לנסות למצוא את העגלה והכסף. הסבתא אמרה שהיא שמעה את משאית הזבל עוצרת ליד הבנין, ולכאורה העגלה כבר נלקחה הרחק משם, אבל אנחנו לא התייאשנו. אחד הילדים אמר שהוא ילך לבדוק בכל הכניסות באזור, אבל אשתי טענה שזו כבר השתדלות גדולה מדי. היא הכינה פתק גדול של השבת אבידה ושלחה את אחד הילדים לתלות את הפתק ליד פח הזבל הסמוך לבנין של סבתא.

עוד לפני שהילד חזר התקשר אלינו אדם ואמר שמצא את העגלה. אמרתי לו, אתה ודאי נמצא ליד הכניסה, נא תכניס את העגלה ליד הבית של הסבתא. רק אם תוכל תעשה טובה ותבדוק בכיס של העגלה, רואה מה יש שם?

המוצא פתח את הרוכסן של הכיס המחובר ונבהל. הוא מצא שם את אלפיים הדולרים והתחיל להתנצל: סליחה, לא ידעתי. ראיתי את העגלה ליד הפח ולקחתי... הוא התנצל מאד ובכך הוא השלים גם את הדיבורים שלא אמרנו לו. הן יכולנו להתפרץ ולקעוס ולספר לו איזו עגמת נפש הוא גרם למשפחה שעתיים לפני שבת, אבל בגלל שאנחנו כבר קיבלנו את הדבר באמונה ובשלחה, זכינו שלא להוציא מפינו מילה אחת של הטענות והמענות.

ברוך השם. הסיפור מאחורינו, אלפיים הדולרים חזרו לגמ"ח, ואני מוכרח לומר שהשמחה על האמונה והבטחון היתה גדולה פי כמה וכמה מהשמחה על מציאת העגלה.

(יום חמישי פרשת אמור תשפ"א, לילה, סיפור מס' 4 / מס' סיפור 19315)

ויתר על האוטובוס, הרויח טרמפ

מספר הרב ישעיהו רובין מבני ברק:

יצאתי ברכב מצפת לכיוון בני ברק. לצדי לא היה איש. חששתי לנסוע לבד בלילה. זאת נסיעה ארוכה והעייפות עלולה להכביד ולהרדים אותי חס ושלום. חוץ מזה, לא חבל על המושב שלצדי? אם יש יהודי שרוצה להגיע מהצפון לבני ברק, הוא בודאי ישמח אם אעשה לו טובה, וזכות החדס תעמוד לנו לנסיעה טובה וחלקה בעזרת השם.

בכנסתי עם הרכב לטרמפיאדה שלייד הגשר וקראתי "בני ברק!" קראתי שוב, המתנתתי עוד קצת, וכשראיתי שאף אחד מהמתנתנים אינו מעוניין בנסיעה לבני ברק החלטתי לנסות את מזלי ביציאה מהר מירון. שם יש סיכוי רציני למצוא יהודי מבני ברק שבא לשפוף שיח אצל רבי שמעון. הגעתי לטרמפיאדה שביציאה ממירון, קראתי "בני ברק!" ובחור התקרב לעבר המכונית יחד עם אמו. "את רואה אמא", אמר הבחור, "ידעתי שה' יעזור לנו. הגיע טרמפ במיוחד בשבילנו!"

הם נכנסו, נרגשים, והבחור סיפר: "לפני עשר דקות הגיע לכאן האוטובוס מצפת לכיוון בני ברק. שאוסף

קבוצה גדולה מאוד של נשים בוכות וגם הן חותכות בצל, חשב בליבו כי וודאי תהיה כאן חתונה גדולה. סיים החפץ חיים: אם רואים הרבה יהודים בוכים, סימן שהקב"ה מכין כאן את הסעודה הגדולה של משיח צדקנו. יהי רצון שזוכה לך בקרוב במהרה בימינו אמן ואמן.

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד רשבי"ה הביא אחדות גדולה לכלל ישראל

עלינו לשנן שוב ושוב: כל מה שה' עושה לטובה, כל מה שה' עושה לטובה. לא רק פעם אחת, המוני פעמים, עוד ועוד: הכל לטובה, הכל לטובה. יותר לא בוכים כלל וכלל, נעשים בן אדם חדש.

מי שמורגל בביטחון - אין מאושר ורגוע ממנו. גם במצב הקשה הנוכחי הוא מתחזק ואומר: וודאי שיש כאן זיכרון גדול לכלל ישראל, וודאי יש כאן תיקון גדול לעולם כולו. יהודים בכל העולם בוכים בדמעות, כואבים את צערם של אחיהם. איזה קידוש ה' נפלא. איזו אחדות. מי שזוכה להוריד דמעות זוהי זכות גדולה, ומי שאינו מצליח, זה גם טוב. העובדה שהאסון התרחש בל"ג בעומר הינה זכות נפלאה. שהרי ידוע שלאחר שמתו כל העשרים וארבע אלף התלמידים, החל רבי עקיבא להקים את הישיבה מחדש עם חמשה תלמידים. והיו תלמידים אלו לומדים יחדיו מתוך אהבה אמיתית עד שהיו מנשקים זה לזה. רשבי"ה הקדוש היה המובחר שבהם, הוא זה שהביא ביום ההילולא שלו אחדות כזו נפלאה בין כלל ישראל. כולם בוכים על האסון, ומרגישים איש את רעהו. כמה גדולה הנחת רוח של הבורא יתברך מכך! אשרי חלקכם, יהודים יקרים וחביבים. מי כעמך ישראל!

אבל בשום אופן אסור לשקוע באבל. צריך להתרומם, להיות בשמחה! בשמחה! בשמחה! לשמוח בכך שהאסון לא היה יותר גרוע ממה שהיה כי היצר הרע אוהב מאוד את העצבות. בנובהרדוק היו נוהגים במידת השמחה ללא פשרות, בכל מצב ובכל זמן. יהיה מה שיהיה. מורי ורבי הצדיק ר' גרשון ליברמן זצ"ל סבל תחת שלטון הנאצים חמש שנים, חמש שנים של ייסורים נוראים! ומעידים התלמידים כי ר' גרשון היה בשמחה גדולה ועצומה, עוד יותר מלפני המלחמה!

צריך לזכור: לעצבות אין שום תועלת. אל תצטערו לעולם, רבותי! אלו שבאים אלי בטענה כי צריך להיות בעצבות ולהשתתף בצער הזולת - יש לי בשבילים תשובה ניצחת: מדוע אינך מסתובב עם חיוך גדול על ההצלחות והטובות של כל הסובבים אותך? מדוע אינך שותף עימם?... מכאן ראה שהעצבות היתרה נוכח הטרגדיה הינה פסולה מעיקרה ואין מקורה מהשתתפות בכאב הזולת כלל...

זה הכלל: מי שעוסק תמיד בחיובי - זוכה ורואה דברים חיוביים וטובים, ואילו זה ששקוע תמיד בשלילי, יביא על עצמו ח"ו דברים בלתי טובים. לה' יתברך יש נחת מכל דיבור טוב ומכל אמירה חיובית.

לפני שנים רבות הייתי בעיר מונסי בחג שמחת תורה, ימים ספורים לאחר מלחמת יום הכיפורים, שגבתה כידוע קורבנות רבים. שאלנו אז את הגה"צ רבי יעקב קמינצקי מה עלנו לעשות כעת, אחר האסונות הקשים כ"כ. ענה ר"י: יהודי הוא חייל! כשאומרים לו תרקוד - הוא רוקד. ר' יעקב קמינצקי ציווה עלינו בתוקף שלא להרפות אף לרגע אחד את השמחה והצהלה.

יהי רצון שזוכה לרקוד בקרוב, כולנו כאחד, ורקידה אחת גדולה עם משיח צדקנו.

הרה"ג ר' אברהם מרדכי מלאך שליט"א תשפ"א - ראשי תיבות 'תהא שנת אמונה פשוטה'

עלינו לדעת שיש עוד שניים בוכים יחד עימנו, הלא המה הקב"ה ורשבי"ה הקדוש, וחלילה לומר שהייתה זו שעה של חרון אף מצידו של ה' יתברך ורשבי"ה.

היסוד הראשון שעלינו לשנן בימים אלו: איננו מבינים כלום! איני מחפש להבין! איני רוצה להבין! ולא אוכל להבין!

בעל החרחמים בכבודו ובעצמו עשה את כל זה. זה היה רצונו. ובאותו זמן בדיוק בו התרחש האסון, החיה את העולם כולו והעניק טובות רבות לכל מיליוני הברואים.

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, גם בשעת הדחק והדחוק האיום ששרר בדקות הנוראיות של האסון הבלתי נתפס - גם אז כדאי לסמוך על רשבי"ה. אימרתו של רשבי"ה 'כל ישראל בני מלכים' - חלילה לא פסקה בל"ג בעומר תשפ"א. ה' יתברך אוהב אותנו ורבי שמעון נשאר לנו נאמן.

אם חשבנו שתשפ"א ראשי תיבות 'תהא שנת אמונה פשוטה' (אני מבין) מעתה נדע שהראשי תיבות האמיתיים הם: 'תהא שנת אמונה פשוטה'!

בחורף האחרון שהייתי על יד מיטתו של אחד מקרובי משפחתי שעבר ניתוח. והנה מתברר שהרופא ביצע את החתך במקום הלא נכון... צערו של המטופל היה גדול מנשוא: אילו ידעתי שכל הייסורים שמסב לי הרופא נעשים בידיעה ברורה ובאופן מדויק כחלק מתהליך הריפוי, הייתי מקבל את כל הכאבים בהבנה ובאהבה, אלא שעכשיו, משנוכחתי לדעת כי קרתה כאן טעות, אין גבול לכאבי ולצערי...

החתך העמוק שכלל ישראל ספג הינו חד ביותר וכואב עד מאוד, אולם הוא ישר ומדויק בתכלית הדיוק! הרופא הגדול בעולם עשה אותה, הוא יודע היטב מה הוא עושה, וכל כולו מלא ברחמים גדולים!

אחים יקרים הבה נזכור: הרופא יודע מה הוא עושה!

אחת הסיבות לשמחה הגדולה ביום ל"ג בעומר, היא שבאותו יום פסקו תלמידי רבי עקיבא למות. נשאלת התמיהה הגדולה: וכי זהו יום שמח?! הלא אז הייתה פסגת היגון והאבל, 800 לויות מידי יום, ובל"ג בעומר נפטרו האחרון שבתלמידי מתוך העשרים וארבע אלף. התשובה היא: השמחה הגדולה היא על כך שרבי עקיבא התחזק והמשיך בכל הכוח, ובזכות

אותה התחדשות הגענו עד הלום... ודאי שצריך לכאוב את הכאב ולהתאבל על הטרגדיה הנוראה, אבל מוכרחים להמשיך הלאה, להתחזק בכל הכוחות. במה להתחזק? איש אינו יודע. גדולי הדור, חלקם אומרים בכה וחלקם בכה. אבל כל אחד מאיתנו יודע היטב עמוק בליבו את הדברים אותם הוא זקוק לתקן ולשפר, ובכל פעם דוחים זאת להזדמנות אחרת... עכשיו הגיע הזמן לתקן באמת! יהי רצון שנשמע כבר את הבשורה: 'לא אשחית בעבור הארבעים וחמשה' - יכריז הקב"ה: שוב לא אשחית יותר, תהיה זאת המכה האחרונה לפני ביאת המשיח, ונזכה במהרה לתחיית המתים ולבניין בית המקדש.

הרב דוד קלאקין שליט"א מתוך שיעור 204 בשער הבטחון

רחמנותו של הבורא יתברך היא יותר מכולם

אלו הם דברי השולחן ערוך (אורח חיים סוף סימן רל): **לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד.**

יגעתי וחיפשתי בין כל מאות מפרשי השולחן ערוך, ולא מצאתי אף אחד מהם שחולק על הדברים. חלילה לנו לומר שישנו כביכול מפרש אחד שכותב: 'חוץ מלי"ג בעומר תשפ"א'. חס ושלום! 'לעולם' - הכוונה בכל עת וזמן ובכל מצב שהוא, כי תמיד **כל מה דעביד רחמנא לטב עביד!**

נדמה בנפשנו כיצד היה מורינו הגדול בעל חובת הלבבות רבינו בחיי ב"ר יוסף, שמונתו כבוד בצפת, מחזק את כלל ישראל בשעה זו. רבינו היה בוודאי עומד על רגליו וזועק בקול גדול את דבריו הנוראים (תנאי הראשון בפרק ג' של שער הבטחון):

'שהבורא יתברך מרחם על האדם יותר מכל מרחם!'

הלא רבינו מלמדנו שאפילו אם כל ברואי העולם יחדיו יתמלאו רחמים על אדם אחד, בכל סוגי הרחמים והחמלה - **עדיין רחמנותו של הבורא יתברך על האדם היא יותר מכולם!** וכך מורה לנו רשב"י הקדוש, כיצד לנהוג בזמנים של קושי (הקדמת הזוהר דף יב ע"א): **כשיש ח"ו דינא קשיא, לא יקשה ליבו לתלות הדבר במקרה, ולא יהרהר אחר מידת הדין.** וכך גם בזוהר (פקודי רמ"ד: בהיכלות): **חביבותא דישראל תדיר לקוב"ה.**

אנו מברכים ואומרים בכל יום: 'הבוחר בעמו ישראל באהבה'. הבורא יתברך בחר אותנו לו לעם מתוך אהבה גדולה, **ואהבתו אלינו הינה תמיד ותדיר בלי שום הפסק.** אין לנו להרהר אחר מידתו כלל וכלל!

ישנם כמה וכמה הלכות בניחום אבלים, לא כל דבר מותר לומר ואפשר לומר. ביורה דעה (שעו סעיף ב) פסק הרמ"א: **אל יאמר אדם לאבל מה לך לעשות? כי אי אפשר לשנות. שזהו כגידוף, דמשמע שאם אפשר לשנות היה עושה, אלא יקבל עליו גזרת השי"ת מאהבה.** מפרש שם ה"ט: **אותם המנחמים שאומרים אל תצער עצמך כי מה לך לעשות משמע אם אפשר בעניין אחר, היה נעשה כרצון האדם. וזהו הגידוף, שכן הראוי להיות כרצון הא-ל יתברך, ולא כרצון האדם. וזהו ברור לעניות דעתי!**

הרי לנו שעיקר מצוות ניחום אבלים המה דיבורי קודש של חיזוק באמונה! הרי מי מאיתנו אינו זקוק בעצמו לניחום, לעידוד ולחיזוק? הבה נשנן ונזכור: **לקבל את גזרת הקב"ה באהבה גמורה.** מובא בזוה"ק (אחרי נח) שבחצות הלילה מתעוררת מידת הרחמים למעלה. ויהי בציונו של רשב"י, בחצי הלילה. רבבות אלפי ישראל שוררו ברגש של קדושה, **בר יוחאי ולשדה תפוחים עלית ללקוט בו מרקחים.**

ובאותו הזמן, **דודי ירד לגנו** - זה הקב"ה - **ללקוט בו שושנים.**

מה הם תפוחים? מבאר רשב"י (זוה"ק אחרי עד): **כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה ונמשלו לתפוחין קדישין שיש בהם כמה גוונים יפים, יש בהם ריח טוב וטעם מתוק. התפוח מצד עצמו וטבעו הוא רפואה לכל דבר.**

בשדה התפוחים שבמירון, ירד הקב"ה ללקוט שושנים, ועלית רשב"י, ללקוט בו מרקחים - תערוכת משובחת של כמה מינים. מ"ה נשמות טהורות, לא ממין אחד וקהילה אחת, אלא שונים זה מזה בלבושם, בלשונם ובמנהגם. תערוכת נעלית, סלתה ושמנה, מכל קהילות כלל ישראל.

ואז נתגדל ונתקדש שמו יתברך על ידי רבבות אלפי ישראל הזועקים אמן יהא שמיא רבא, וכל ישראל מתחזקים בכל ליבם באמונה טהורה ותמימה. יהי רצון שנזכה ומחה ה' **דמעה מעל כל פנים.** ויחליף דמעות אלו לדמעות של שמחה בקרוב ממש.

הרה"צ ר' בעריש שנייבלג שליט"א

הקב"ה עושה אתנו רק טוב

בכל דבר בעולם יש חלק טוב ולהיפך. צריך תמיד להתמקד רק בחלק הטוב שבכל דבר, כמו שנאמר 'ובחרת בחיים'. הבה נתבונן בהמוני סיפורי ההשגחה המופלאים הנשמעים מפיהם של הניצולים הרבים, ניסים גלויים ממש, הלא הם פי כמה וכמה מן החלק הבלתי טוב שאירע שם.

צדיקים אמרו כי כל אלו ששרדו את השואה האיומה, היה זה בזכות שני מלאכים שעמדו לימינם והגנו עליהם כל העת. אין ספק שכל אחד שניצל מן האסון במירון, שרתה עליו שמירה עליונה ומיוחדת והיה אפוף כולו ברחמים גדולים מן השמיים. צריך להתבונן רק על החלק הטוב. להפנים היטב שהכול רק מאת ה' יתברך, וה' יתברך הרי כולו טוב. יתכן מאוד שכל זאת אשר אירע דווקא בצילו של רשב"י דווקא ביום ההילולא הקדוש שלו - לא היו אלא טובה גמורה ותכלית החסד. כיון שכעת יעמוד רשב"י הקדוש, לא יחריש ולא ישקוט, יפציר בקול גדול ויקרע את השמיים עד אשר יגאלו כלל ישראל וייצאו מאפליה לאורה לעולמי עד!

הבה נתמקד רק בחלק הטוב. לא נחפש אשמים שונים, נדע שהכל היה מאת ה' יתברך, רק על ידו, ורק לטובה.

גם ממירון. באוטובוס היו רק שלושה מקומות פנויים. יכולנו לעלות ולהתיישב מיד, כיון שאנו הגענו ראשונים לתחנה, אבל אחרינו הגיעו אבא ושני ילדים קטנים, והילדים התלוננו שקר להם. אמרתי לאמי, 'שהם יעלו על האוטובוס'. אמי שאלה, מה נעשה? הרי האוטובוס הבא יגיע רק בעוד שעתים. אמרתי: 'בוודאי ה' יעזור לנו. הרי הילדים כל כך מסכנים. קר להם.'

האב והילדים עלו, ואנחנו המשכנו לחכות. היה ברור שה' יעזור לנו, והוא באמת עזר. עברו רק עשר דקות מאז שהאוטובוס עזב, ויש לנו עכשיו טרמפ נוח". הבחור, שלאחר זמן התברר ששם משפחתו כהן, אמר, "בעצם אנחנו גרים בפתח תקוה. התוכנית היתה לנסוע עד בני ברק, ואז לנסוע באוטובוס לפתח תקוה".

אמרתי להם, "תהיו רגועים. בעזרת ה' תגיעו הביתה בנסיעה אחת ישירה".

ב"ה הנסיעה עברה חלק, והנוסעים שלי הגיעו עד פתח הבנין בלי להחליף אוטובוס באמצע הדרך, עוד לפני שהנוסעים בקו הציבורי הגיעו לבני ברק. שמחתי להיות חלק בשרשרת ההשגחה ולראות איך הקב"ה עוזר למי שעוזר לאחרים.

(יום רביעי פרשת בהר בחוקותי תשפ"א, לילה, סיפור מס' 1 / מס' סיפור 19439)

אש תחת אש

עם ישראל מתעוררים. כולם. כל אחד מחפש לתקן משהו, להתקדם במשהו, לעשות איזה צעד משמעותי שיקרב אותנו לריבוננו של עולם. אני לא הייתי צריך לחשוב הרבה. יש לי חבר שכבר הרבה זמן אני במתח איתו. התחולל בינינו קצר רציני, ומאז איננו יכולים לראות זה את זה. המצב הזה מסובך למדי, כי אנחנו גרים באותו אזור ומתפללים באותו בית כנסת. בכל אופן כך נסחבו העניינים, כשהמחלוקת אוכלת את פינות הלב. הפעם אמרתי, נגמור ענין. יכול להיות שצדקתי, סביר להניח שגם הוא חושב שהוא צודק, אבל זה לא משנה עכשיו. אני הולך לשים סוף למריבה. התקשרתי אליו ואמרתי לו, מה דעתך לגמור עם הענין? אני מוחל לך בלב שלם, תסכים גם אתה למחול לי?

הוא הסכים. דיברנו קצת, החלטנו בינינו שמה שהיה היה. אנחנו פותחים דף חדש של ידידות, והקב"ה בוודאי ישמח עם זה גם כן. רגע אחרי שהשיחה מסתיימת ואני מרגיש פתאום קליל ומשוחרר, אחרי שאבן כבדה ענקית נגולה מלבי, אני ניגש למטבח ונשען על השיש. עומד שם נר שמישהו מבני הבית הדליק לעילוי נשמת אחד הצדיקים, והנה אני מריח ריח של אש. כשאני מתבונן לאחור מתגלה בפני עשן. התברר שהציצית שלי נתפסה באש. מיד נייערתי היטב את הציצית, והאש כבתה בחסדי השם. התרגשתי כל כך. כפסע היה ביני לבין אסון כואב. הקב"ה ראה שאני מכבה את אש המחלוקת, והוא כיבה את האש השורפת. הוודו להשם!

(יום שני פרשת בהר בחוקותי תשפ"א, לילה, סיפור מס' 4 / מס' סיפור 21197 אידיש)

שום דבר לא השתנה

מדבר אברך ממודיעין עילית. בשעה טובה אני עומד לחתן את הילד השלישי, או נכון יותר, הקב"ה מחתן לי אותו, כמו את כולם. לפני שסגרנו את השידוך

בירתי עם המחוננים מהו הסכום שהם נותנים בשביל דירה, והסכום שהם אמרו היה בסדר גמור. כשהגענו לזורט אמר לי המחונן, יהודי ישר וצדיק, כי באמת הוא חשב לתת את הסכום שאמר, אך למעשה אחרי בירור הוא הגיע למסקנה שהוא יוכל לתת סכום הרבה יותר נמוך, כשני שליש מהסכום שסיכמנו עליו. אמרתי - זה בסדר גמור. השידוך מתאים מאוד מכל הבחינות ברוך השם, ולא נראה לי שהפרט הזה אמור לשנות משהו בהחלטתנו. המחונן השתאה. הוא חש כל כך לא נעים, והוא לא האמין שהודעה שלו תתקבל כך. אבל אני אמרתי כי אחרי ששומעים את השיעורים ואת הסיפורים הנפלאים בקו, מבינים שהקב"ה נותן הכל, וזה לא ממש משנה כמה המחונן הבטיח. אמנם כשיגשתי לשידוך עשיתי השתדלות וביררתי עד כמה יוכלו המחוננים לתמוך בבני שיוכל לשבת וללמוד תורה, אבל מכיון שכבר עשיתי את ההשתדלות שלי, אין שום סיבה לשנות משהו. אני מודה לה' על שזכיתי להקשיב לקו ולקבל את הכוח. האוירה הטובה והשמחה השלימה בשידוך בהחלט נזקפות לזכותכם.

(יום שישי פרשת אמור תשפ"א, סיפור מס' 5 / מס' סיפור 19322)

המינוס הפך לפלוס

שמעתי בקו הרבה סיפורים על אנשים שלא היה להם כסף, ואז הם התפללו להשם והוא שלח להם. כשיגילתי את המצב בחשבון הבנק שלי, החלטתי גם אני להשתמש ב'פנטזי' הזה. בעקבות החובות מהחנות הגעתי למצב של מינוס עשרת אלפים בבנק, וזה העיקר עלי. אמרתי, אבא! בבקשה! תסגור לי את המינוס! התפללתי ממש מכל הלב, והנה תוך כשלושה שבועות הגיעו מענקי קורונה. חמשת אלפים ועוד חמשת אלפים. המינוס נסגר ברחמי השם. עבר זמן, ההכנות לחתונה בשיאן, הכסף זורם החוצה לדברים טובים, ואני מוצא את עצמי עם מינוס ארבעה עשר אלף בבנק. כבר חרגתי ממסגרת האשראי שהיא מינוס עשרת אלפים, וזה בהחלט מצב לא נוח שיש בו כדי לעורר דאגה. אמרתי, אבי שבשמים! אני לא רוצה להיות במינוס. עזור לי שבמקום מינוס יהיה פלוס. גם הפעם התפללתי מכל הלב וזכיתי לישועה.

אשתי עובדת בגנים. בתקופת הקורונה לא היה לה עבודה אבל איכשהו הסתדרנו. אני יודע להסביר איך, אבל עובדה שהיה כל מה שצריך. לקראת סיום השנה היא פנתה לרואת חשבון שתטפל עבורה בכל המסמכים מול כל הגורמים, וזו שאלה אותה אם ניסתה לבקש פיצויים על כך שלא עבדה בזמן הקורונה. אשתי אמרה שהדבר לא עלה בדעתה, ואותה רואת חשבון הפנתה אותה לבת שלה שעוסקת בזה. הבת בדקה את העניינים לעומק ואמרה שיתכן שמגיע לאשתי שנים עשר אלף שקל. הבשורה ממש שימחה אותנו, בפרט שהיא גם אמרה שהתאריך שבו יכנס הכסף יהיה ל"ג בעומר, התאריך שבו נחתן את בננו בסייעתא דשמיא. השיחה עם הבת היתה ביום חמישי, וביום ראשון שלאחר מכן אשתי התקשרה לבנק לשמוע מה קורה בחשבון ושמעתי שנכנסו שלושת אלפים, עוד שלושת אלפים ועוד שלושת אלפים... מתברר שהסכום שנכנס היה כפול: עשרים וארבעה אלף שקל!

לא רק שהמינוס בבנק התכסה לגמרי, אלא ה' עזר לי והמינוס התהפך לפלוס, כמו שהעזתי לבקש.

(יום שישי פרשת אמור תשפ"א, סיפור מס' 5 / מס' סיפור 19322)

יודעים דברי המהר"ל כי הדאגה והיגון מונעים את השפע מלבוא. השלב הראשון באמונה - לא ליפול לעצבות ולא להיכנס לדאגה. כשאדם שרוי במצב של קושי הוא דואג, חסר לו בדרגת ה'השלך על ה' יתברך, כשרוצים לקיים 'באלוקים בטחתי' מוכרחים גם לקיים את ה'אלא אירא רע'. לא לדאוג! לבטוח! להירגע! ואזי ממילא יבוא ה'יהוה יכלכלך', השפע הגדול והישועות לרוב. עצתי היעוצה, מתוך ניסיון אישי, כיצד להתנהג ברגעי קושי: לפתוח את ספר התהילים להתחנן מעומק הלב ולבקש: עזור לי ה' שאהיה רגוע באמת, שלא אהיה חרד, שאבטח בך ואסמוך עליך, שאהיה קרוב אליך. הדבר ברור כשמש בצהריים: כשבטוחים בה', רגועים ונשענים עליו, ממשכים ישועות גדולות טובות ונפלאות! כי ישר דבר ה' - כל מעשי ה' ישרים ומלאים שפע וחסדים טובים. 'יכול מעשהו' - כיצד נוריד זאת לעולם המעשה ונבחין בבירור בכל הטובות? - 'באמונה', ע"י שנאמן באמת, אזי נזכה לראות את כל הטובות וכל השפע.

בזכות החיזוק הגדול באמונה תמימה, בזכות שנתחזק לראות רק הטוב בכל מה שקורה ובכל הסובבים אותנו, נזכה לגאולה שלימה ולכל השפע והטוב לכלל ישראל הצדיקים.

מתוך הבטחון היומי - 5 דקות של בטחון כל יום

מכתב מהגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל ל"ג בעומר תשפ"א

לפני כ-45 שנים התרחש בארה"ב אסון נורא ואיום. חמשה שוחטים עשו את דרכם לעבודת הקודש. על אם הדרך התרחשה תאונה מחרידה וכולם נהרגו, ר"ל. הציבור כולו היה שבור ורוצץ. אנשים מיאנו לעכל את הבשורה הקשה. איך יתכן שקרה אסון כה נורא?! הלא תלמידי החכמים היקרים הללו נסעו לדבר מצוה, וכיצד יתכן שעתה השאירו אחריהם יתומים ואלמנות כואבים ובוכיים? היו גם שפתחו בסדרת טענות על הנהגה, על הממשלה, על מסלול הכביש, ודרשו לפתוח מיידית בוועדת חקירה.

נטל אז לידי הגאון הגדול רבי משה פיינשטיין את קולמוסו וחקק עלי ספרו אגרות משה (אורח חיים חלק ו סימן מב) מכתב מחזק ביותר לציבור.

הנה המעשה הנורא שאירע, בחמשה בני תורה ויראי ה' יתברך שנסעו לעבודתם בעניני תורה ומצוה ונהרגו בדרך. הוא דבר שאין הדעת סובלו. כוונתי, לדעת בני תורה ויראי ה' יתברך, מאמינים בני מאמינים אמונה טהורה, אשר אין שום דבר נעשה במקרה, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, ומה מצעדי גבר כווננו.

וכמפורש בפרשת בחקתי, העוון היותר גדול אשר עושה לכפור בפורעניות ח"ו, שהוא על מה שאומרים שהוא במקרה, משום שלומר שהוא במקרה הוא כפירה בעיקרי האמונה, והוא בכלל הלשון דאני מאמין הראשון שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, והוא לבדו עושה ועושה ויעשה לכל המעשים. עד כאן חלקו הראשון של המכתב.

מלמדנו רבי משה: לא מאשימים אף אחד. חיפוש אשמים זהו העוון הגדול ביותר! מי שמאשים - פשוט כופר באני מאמין הראשון, ר"ל.

אולם כשהאדם כבר מפנים היטב את האני מאמין הראשון, ויודע בבירור שרק הקב"ה עושה את הכל, מתעוררות אצלו קושיות מסוג אחר: למה, למה חמשה שוחטים תלמידי חכמים שנסעו לדבר מצוה נהרגו בצורה כל כך מפחידה והשאירו אלמנות ויתומים?

על כך ממשיך רבי משה פיינשטיין ואומר:

וכבר ביארתי הרבה פעמים שמה שמחוייבים אנחנו להצדיק את הדין ולומר הצור תמים פעלו. אינו שאנחנו אומרים שמבינים אנו טעם ה' יתברך שתמים פעלו ודרך משפטו על מה שנהרגו אנשים תלמידי חכמים יראים ושלמים שעדיין צעירים לימים והשאירו אלמנות ויתומים... אלא שאף שלנו ליכא שום טעם, מאמינים אנחנו על כל פנים שהצור תמים פעלו ודרכיו משפט ואין עול לפניו והוא צדיק וישר, ואסור לנו להרהר בדרכי ה' יתברך.

בהמשך המכתב מעורר רבי משה את כלל ישראל, שאם הקב"ה הביא צרה, הוא רוצה שכלל ישראל יתקרב אליו ושיחזקו במצוות, ומחזק שם את הדברים שהיו צריכים חיזוק בדורו, שזה כבר שייך לגדולי ישראל.

לסיכום, שני יסודות:

א) להאמין שרק הקב"ה עשה את הכל, להפנים באמונה תמימה ופשוטה: אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עושה ועושה ויעשה לכל המעשים. וכל המעשים זה כל המעשים ממש, כל עשרות אלפי אנשים שהיו במעמד ההדלקה בשמחה עצומה ופתאום אמרו להם ללכת הביתה, עשרות אלפי אנשים שהיו במירון והיו צריכים לחזור הביתה, אנשים תכננו להגיע, או שהיו באמצע הדרך והיו צריכים לחזור, היו אנשים שכבר שילמו על דירות לשבת בצפון ולא יכלו להגיע לשבת, מאות ילדי חלאקה שהתכוננו זמן רב לחלאקה שלהם, ובסוף הכל התבטל, ועוד אלפי אלפי סוגי קושי שהיו ליהודים ביום הזה באופן אישי.

שום דבר לא הולך לאיבוד אצל הקב"ה, כמובן המשפחות השכולות שמתמודדות ועומדות בניסיון עצום שרק הקב"ה יכול להחזיק אותם.

אבל נזכור שגם הקשיים הקטנים 'הוא עושה לכל המעשים'. מישוהו ששכר דירה לשבת במירון בכסף רב ולא הגיע לשם אמר לי, זה בכלל לא מפריע לי, כי עוגמת נפש הזאת זה כלום יחסית למה שאחרים עוברים.

מובן שזה נכון, אבל אצל הקב"ה זה לא עובד ככה. כל אחד ואחד ממאות אלפי אנשים שעברו קשיים, נמצאים בתכנית, והכל הכל לטובתם. הקב"ה הביא טוב נסתר למאות אלפי אנשים יהודים, לכל אחד ואחד באופן מדויק ממש. אצל הקב"ה אין כזה דבר שאם יש קושי יותר קשה אז הקל נעלם. לא. שום דבר לא נעלם, הוא עושה לכל המעשים.

ב) אנחנו לא מבינים למה, אין לנו הסבר או טעם במה שאירע, אנו יודעים דבר אחד בלבד: אבינו שבשמים הוא הצור תמים פעלו ועושה רק לטובה, וכמאמר רבי עקיבא רבו של רבי שמעון שאמר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד'.

ה' יעזור שבקרב יראה לכולנו יחד, טוב הנגלה לעיניים בביאת משיח צדקנו אמן.

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 19

ענב

הרב חיים מאיר דסקל אפלע, הרב רפאל חיים דטון מירושלים:
 בטרם עשית הדבר יש אפשרות לבחור בדרך השני, אך, לאחר מעשה גם אם הדבר היה בחטא, מה שכבר נעשה ברור שהוא מגזירת הבורא. העיסוק בעבר מביא רק עצבות ומרירות. **הרב יהושע פישמן מבני ברק מספר** על איש עסקים שביצע מהלך עסקי שגוי ובעקבות כך ירד מנכסיו. כאשר שח על כך עם הגורח"ש גרינמן זצוק"ל, אמר לו הרב דברים נוקבים; "כאשר אדם מרוויח ומייחס את הצלחתו לעצמו - הוא כופר. אותו דבר בעת הפסד באם מייחס את הכישלון לעצמו - הוא כופר". **הרב חנוך מנדלסון מבית שמש מספר** על אחד שבנו סר מהדרך רח"ל. כאשר תינה את צערו והרגשת האשם לפני כ"ק אדמו"ר בעל התורת מרדכי מוויניץ זצוק"ל. ענה לו הרב בתקיפות: "זה לא קשור אליך! זאת גזירת שמים". **הרב מנחם מנדל שטרנאו** **מבני ברק** מביא סמך מתהילים (כ"ג) המתחיל בלשון נסתר (רועי, ירביציני, ינהלני) ומסיים "גם כי אלך" לכאורה גם כאן היה צריך להמשיך וילכנו. אלא לומר לך, גם כאשר נראה שהאיש עשה הדבר מעצמו גם זאת הוא מאת ה'. **הרב שמואל בלוי מירושלים** לומד הדבר מרחבעם שהכתוב מעיד שכישלון מעשיו היה 'כי היתה סיבה מאת ה' ". **הרב יעקב יוסף קליין מחיפה מצטט מספר** נתיבות שלום: "אפילו בדברים שנדמה שהוא גרם בידים את כל הצרה, הרי הוא כמו שאמר רבי יחיאל ממש זצ"ל: בידים, בידים, הם הכול בידי שמים, הרי מי עשה שהידיים יעשו כך? הלא הקב"ה עשה זאת". **הרב אליהו שטינברג מירושלים מוסיף**, הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א חזר תדיר על דבר חכמה ששמע מאשה זקנה; "הכול הוא מהשם יתברך גם מה שעושים לבד".

הידיעה והבחירה

הרב רמי בחוגלו אלעד: שאלה זאת נוגעת בנידון היסודי בעניני האמונה "הידיעה והבחירה". למעשה צריך לפעול בשתי המישורים לראות שמעשיו יהיו מתוקנים ומאיך להאמין כי הכול מיד ה'. הנוהג כך אינו מתנער מהאחריות, ומאיך הדבר גורם לו לפעול בישוב הדעת וסבלנות. **וכך כותב בנו הרב יהודה גבירצמן מבית שמש יש** המערבבים את הידיעה והבחירה יחד. את ההצלחה מייחסים לבחירה - 'כוחי ועוצם ידי'. ואילו את הכישלון הם מייחסים לידיעה - ה'הקב"ה'. ברור הדבר שהן ההצלחה והן הכישלון הוא מיד הבורא. אך הנוגע לנו הוא רק הבחירה והאחריות שבכך. כאשר בוחרים בטוב, או אז, התוצאה "ידיעה" רצון ה', ואין מקום להאשמה עצמית. דברים דומים לכך כותב לנו **הרב דוד ישראל מבית שמש** ומוסיף נקודה חשובה - כאשר בוחרים בטוב זה משפיע גם על ישועת השם לביטול גזירת שמים. **הרב מני דרחי מרמת גן** מסכם במילים ספורות: "בחירה

אני מתחזק רבות באמונה ובביטחון ומורשע בקובי שכל הקורות אותי בכל מצב ועניין, הוא ממית הקב"ה, ואם הקב"ה עשה כן, זה ודאי לטובה, וברצוני יסירה. מאידך, פעמים רבות ייתכן שהאדם עצמו ברשלנות או בפטת הביא במו ידיו לתוצאה עגומה שהוא סובל ממנה, למשל בעניני חינוך הילדים או בעולם בית. האם ראוי להשלי את האחריות האישית ולומר שהיא גזירת שמים?

י.מ. מודיעין עילית

אינה שליטה" הוא תהליך גילוי של קיום תפקידנו בעולם, לאחר שבחרנו זה כבר גזירת שמים. בחובת האלבוט (שער עבודת האלקים ח) מכריע למעשה את הנידון. אשר לגבי קיום מצוות ומעשים טובים צריך לנהוג כדעה הסיבירית אשר מעשי האדם נמסרים לבחירתו. וכך מצטט לנו **הרב חיים אהרונביץ מבני ברק** את לשונו הטהור "הנכון שנעשה מעשה מי שיאמין כי המעשים מונחים לאדם ייגמלו ויענש עליהם, ונשתדל בכל אשר יועילנו אצל הבורא בשני העולמות".

הפקת לקחים

הרב דוד לייפער מירושלים: הנידון על העבר אינו רלוונטי. עתה, צריך לעשות חשבון נפש על העתיד. ללמוד מהכישלון ולהזהר על לבא. ובפרט כאשר המדובר הוא בעניני חינוך ושלוש בית אשר רוב הבעיות שורשם בעבודת המידות - יש לתקן ולהשתפר בה. אמרא קולעת מוסר לנו **הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש** -העבר הוא "המורה דרך" הכי טוב על העתיד - למד מהכישלון ועשה טוב. **הרב משה נחמן מאשדוד** מסמך לנו בזה מפרשיות השבוע; כאשר מתו נדב ואביהוא יודים אהרן לא הורה על מה שקרה, אך מיד לאחר מכן מגיע ציווי התורה על העתיד - ואל יבוא בכל עת אל הקודש. דברים נכונים אומר לנו **הרב צבי ראובן דוידוביץ מירושלים**; כאשר מתקנים וחוזרים בתשובה הזדונות נעשים כזכויות.

לקחת אחריות

דעה נגדית לכל האמור משמעיים הקוראים החשובים **הרב אבא לוי מחיפה, הרב חיים שווארץ מבני ברק, הרב אהרן בייפוט מרכסים**, כאשר אדם עושה את המוטל עליו גם אם הוא טעה אפשר לתלות את התוצאה בגזירת שמים. אך, כאשר מתרשלים אי אפשר לומר - "כך הוא גזירת הבורא" (אפילו שאכן כן הוא והכול הוא מאתו ית'). מוסיף לנו **הרב צבי רייכל ממודיעין עילית**, הן הן הדברים האמורים בספר משלי (יט ג) "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יעזף לבו" ומפרש רש"י (במסכת תענית ט): **אולת אדם** - כשאדם חוטא **מסלף דרכו** - שבאין עליו פגעים **ועל השם יעזף לבו** - שכועס (על-השם) ואומר מפני מה אירע לי פגע זה.

שאלה לגיליון 67

אני מחכה לישועה מסוימת. המצב הנוכחי לא טוב לי. אני תוהה מה עלי לעשות - אולי דרוש מאתי לשפר את מעשי, או אולי להרבות בתפילה, או מוטל עלי לעשות יותר השתדלות בענין. או חלילה להשלים עם המצב. אשמח לקבל מענה על כך.

ד.ל. בית שמש

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-300-11-02-30 שלוחה 3 < 5 (לאחר בחירת השפוח) [מן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל 023011300@gmail.com ותשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עם יום ראשון פרשת בהעלותך. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

בחסד ה' עלי בהשגחה עליונה, שבועיים לפני י"ג בעומר התחלתי לשמוע את יקו השגחה פרטית. אם לא זה איני יודע איך הייתי שורד את הימים האלו. עכשיו אני מרגיש שיש לי כחות לעבור את האסון הזה.

אהוד האבלים ממיון תשפ"א

מצד המקובלים

הסיפור הבא אמיתי. חששנו לפרסם אותו, מחשש שלא יאמינו לנו, אך לבסוף החלטנו לכתוב את האמת:

תרמתי עבור שלושה מבני משפחתי שיזכו ליווג הגון בקרוב. זה היה ביום חמישי. ביום חמישי שבשבע שלאחריו התארס אחו, ביום שישי בצהריים התארס השני, ושעה אחר כך התארס השלישי. מל טוב!

מצד הנוחנים

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים
 לאוני סניף 902 | ת.ד. 5475 | פרס על שם
 חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם יששכר זבולון

בחי"א אלף מאתיים לחודש
 בכלל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולוכות עידן ישראל בן טרו אסתר
 וזוגי איריס בת סוליקה ויוצ"ח שיחיו

לזכר הרה"ק רבי שלמה בן יוסף זצוק"ל הי"ד מקרלין
 והרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה זצוק"ל מקטרסטר

ולע"נ הילדה מרים חנה הי"ד בת יבלחטי"א הרב יעקב
 ולזכות עובדי מרים פיננסיים

עלוניים ל-45 בתי כנסת

נתרמו לזכות אברהם שמעון בן שפרה רייזא

עלוניים ל-40 בתי כנסת

ברקה הדסה בת פרשטה שולמית ליווג הגון בקרוב

נתרמו על ידי הרוצה בעילום שמו
 לפרנסה בשפע והצלחה בכל העניינים
 ולעילוי נשמת ר' משה אהרן בן ר' שמעון

הבטחתי לתרום כשאייושע בזיווג הגון
 ותוך שבוע יזימיים נושעתי

לע"נ הרה"ק ר' ישעיה בן ר' משה
 ולהצלחת שלום בן אסתר

מספר חדש

לקו השגחה פרטית מבגליה
 0-380-844-28

המעוניינים להפיץ את העולון
 מחמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנושי בין 12:00-14:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם ב"ס
 משלוח העולון יהיה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים מעולה
 בזוגות נקודות חלקה

העולון יוצא לאור בשפות
 עברית, אידיש ואנגלית

לקבלת העולון במייל ל- 023011300@gmail.com

הכלית העולון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יתחפר ולשמוע קריאת התורה.